

Ezgi, çok güzel bir kızdı. Kara, iri gözleri vardı. Gülünce ısıltı ısıltı parlıyordu.

Annesi ile babası yabancı bir ülkeye gittiği için, dedesiyle ninesinin yanında kalıyordu.

Resim yapmayı çok seviyordu. Çizmeye başlayınca yemeyi, içmeyi unuttuyordu.

Çok da güzel çiziyordu. Annesinin babasının yokluğunu ancak resim çizdiği zaman unutuyordu.

Özlemlerini, sevgisini, beklentilerini resimlere dönüştürüyordu. Resimler canlanıyor, evin içi dolup taşıyordu.

Dedesi, gelip gidene gösterip övünüyordu. Küçük Ezgi, bu övgüleri duyup seviniyordu. Yaptığı resimleri bitirir bitirmez dedesine götürüyordu:

– Bak dedeciğim, bugün neler yaptım.

Dedesi sarılıp öpüyordu. Saçlarını okşayarak soruyordu:

– Neler yaptın küçük kuzum?

Bir bir gösteriyor, anlatıyordu Ezgi:

– Bu babam, diyordu. Bu annem, bu da ben. El ele tutuşmuşuz. Çarşıdan geliyoruz.

Dedesi ağzını açıp bakıyor,

– Çok güzel, çok güzel, diyor,

alıp özene özene duvara asıyordu.

Eşine:

– Gel bak, benim küçük ressamım neler yapmış yine. Durmadan çizip boyuyor. Böyle giderse koyacak yer bulamayacağız. Evin içi doldu şimdiden.

Ninesi, küçük Ezgi alınır diye, susturdu kocasını:

– Sen de ne dediğini bilmiyorsun. Hem seviniyor, hem yakınıyorsun. Han gibi kocaman ev. Duvarlar yetmezse sandığa, sepete koyarız. Evimizin en büyük süsü, zenginliği bunlar.

Cebinden çıkardığı şekeri küçük ressama verip:

– Çok yaşa benim küçük kızım. Biz böyle güzel şeyler yapamadık. Kızlar

okumaz, deyip okutmadılar bizi. Elimiz kalem tutmaz, dilimiz dönmez bizim. Ne dediğimizi, ne yaptığımızı bilmiyoruz.

Uzaklara bakıp iç çekiyordu:

– Ben de böyle resimler yapmak isterdim. Ulu dağlar, gölge salan ağaçlar... Durgun göller, köpüklü ırmaklar...

Dede:

– Yeter Aslı Hanım! Engelleme küçük ressamımı. Bırak da çalışsın çocuk. Daha çizecek çok şeyleri var, diyordu.

Ninesi, küçük Ezgi'yi öpüp bırakıyordu.

– Hadi git çalış. Sen dedenin söylediklerini düşünme. Daha duvarların

yarısı boş. Koca salon, asılacak resim bekliyor.

Küçük ressam, koşup masasına oturuyordu. Durmadan düşünüp düşünüp çiziyordu. Onun için en güzel, en tatlı oyun resim çizmekti. Yemeye, içmeye doyuyor, resim çizmeye doymuyordu.

Konuşuyor, söyleşiyordu yaptıklarıyla. Oyun kurup oynuyordu.

Bazen çizdikleriyle gerçekleri karışıyordu. Onun çizdiği balıklar, kuşlar daha diri, daha canlı, daha oynak oluyordu. Ya da öyle görünüyordu.

Evin yaramaz kedisi, fırsat bulunca balıklara, kuşlara saldırırdı. Tırmalar, dişler, yırtardı resimleri.

Dedes, çok kızardı:

– Seni utanmaz seni, derdi. Seni söz dinlemez, ekmek bilmez kör kedi. Aç-gözlü yaramaz.

Birkaç kez götürüp uzaklara bırakmıştı. Daha o eve dönmeden, kedi dönmüştü.

Ninesi göğsüne bastırıp:

– Uğraşmayın dilsiz hayvanla. Ne yapsın canı çekmiş. Siz de açıkta bırakmayın resimlerinizi, derdi.

Ezgi, gün geçtikçe daha güzel resimler yapıyordu.

Öğretmeni:

– Bir seçme yapıp yıl sonunda sergi açalım. Herkes gezsın, görsün. Diğer çocuklara örnek olsun, diyordu.

Serginin ne olduğunu bilmiyordu; ama iyi bir şey olduğuna inanıyordu.